

EVREII ÎN LUME

Nicholas Sarkozy, neevreu după legile halahice, s-a mândrit întotdeauna cu ramura evreiască a familiei mamei lui, născută Andrée Mallah, dintr-o mamă catolică și un tată evreu (botezat). Este vorba de o veche familie sefardă, care, în secolul al XV-lea, a trebuit să părăsească Spania, o dată cu mii de alți evrei care nu au acceptat botezul și, după o oprire în sudul Franței, s-a stabilit la Salonic, pe atunci oraș care făcea parte din Imperiul Otoman. Salonicul a fost, până în momentul declarării independenței statului grec, unul dintre cele mai importante centre ale iudaismului, mult timp cu o populație majoritar evreiască. Abia după 1917, din motive politice și economice, această situație s-a schimbat și foarte mulți evrei au emigrat.

Familia Mallah a jucat un rol important în viața economică, socială și culturală a Salonului și Greciei, dar și în mișcarea sionistă din această țară, mulți dintre membrii ei devenind personalități proeminente.

Bunicul lui Nicolas Sarkozy, Aron Mallah, supranumit Benkio, s-a născut în 1890. Unul dintre unchii lui, Moshe, a fost un cunoscut rabin și promotor al sionismului, care, în 1898, a editat ziarul „El Avenir”, cea mai importantă publicație a mișcării sioniste din Grecia din perioada respectivă. Vărul lui, Așer, a fost senator în Senatul Greciei și, în 1912, a ajutat la fondarea „Tehnon”-ului din Haifa, care va deveni universitatea

Rădăcinile iudaice ale noului președinte al Franței

tehnică de elită a Israelului. În 1919, este ales primul președinte al Federației Sioniste din Grecia, fiind mulți ani și președintele Consiliului Sionist. În anii 1930, i-a sprijinit pe evrei să se refugieze în Israel, emigrând și el în 1934. Un alt văr, Peppo Mallah, a fost un mare filantrop pentru cauze evreiești, deputat în Parlamentul elen. În 1920, i s-a oferit chiar postul de ministru de finanțe, pe care însă nu a vrut să-l accepte. După crearea statului evreu, a fost primul reprezentant diplomatic al Israelului în Grecia.

În 1917, un incendiu imens a distrus o mare parte din Salonic, inclusiv bunurile familiei Mallah. Multe proprietăți evreiești, printre care și ale familiei, au fost expropriate de guvernul elen. În aceste condiții o mare parte a Mallah-ilor a emigrat în Franța, S.U.A. sau Israel. Bunicul lui Sarkozy a plecat împreună cu mama lui în Franța, unde a studiat medicina. Aici a cunoscut-o pe Adèle Bouvier, o văduvă de război, catolică, cu care s-a căsătorit, convertindu-se, la cererea familiei soției, la catolicism și schimbându-și numele în Bénédicte.

Cei doi au avut două fete - Susanne și Andrée. Cu toate că Bénédicte s-a integrat complet în societatea franceză, a menținut legăturile cu ramura evreiască a familiei. În perioada celui de-al doilea război mondial, deși s-a convertit, legile rasiale ale autorităților de la Vichy l-au considerat evreu, de aceea s-a ascuns în vestul Franței, în regiunea Corzeze. În schimb, foarte mulți din familia sa, fie din Franța, fie din Salonic, au fost deportați, 57 dintre ei fiind asinați de naziști. Potrivit unor mărturii, mai mulți dintre ei s-au revoltat împotriva naziștilor, iar Buena Mallah a fost supusă experimentelor medicale naziste în lagărul de la Birkenau.

În 1950, Andrée Mallah s-a căsătorit cu Pal Sarkozy, descendent al unei familii de aristocrați unguri, care, în 1945, s-a refugiat din Ungaria. Perechea a avut trei fii - Guillaume, Nicholas și François, dar în 1960, Andrée și Pal au divorțat, iar copiii au fost crescuți cu ajutorul bunicului lor, Bénédicte, de care Nicolas s-a simțit deosebit de apropiat.

În pofida ascendenței sale evreiești, analiștii politici din Franța și din străinătate recunosc faptul că, dacă noul președinte al Franței este mai apropiat de Israel decât predecesorii lui, aceasta nu se datorează originii lui, ci orientării sale politice generale.

EVA GALAMBOS

Premiul PULITZER pentru un fotoreporter israelian

Oded Balilty (28), de la Associated Press, este primul fotoreporter israelian care primește Premiul Pulitzer. El a început să fotografieze de la 16 ani și, după stagiul militar și alte patru luni petrecute în Statele Unite, unde locuiește tatăl său, a început o carieră de fotoreporter profesionist în țara sa natală.

Oded Balilty s-a născut și a crescut în Ierusalim. Fotografia care i-a adus celebrul premiu american a mai fost distinsă cu încă două premii de prestigiu: Premiul Concursului „World Press Photo” și Premiul „Sigma Delta Chi”, decernat de Societatea Ziariștilor Profesioniști. În imaginea surprinsă în februarie 2006, la Amona, o așezare israeliană din teritoriile palestiniene, Balilty a imortalizat momentul în care o tânără colonistă evreică se opune de una singură soldaților israelieni veniți să evacueze cu forța Amona. Balilty își amintește că a stat atunci 30 de ore neîntrerupt la Amona, așteptând să vadă ce o să se întâmple acolo.

„Nu mă așteptam să primesc acest premiu, fiindcă el reprezintă un vârf în carieră și eu cred că nu am atins vârful carierei mele. Faptul că l-am primit nu înseamnă că am dat maximum în profesia mea. În această profesie nu există un vârf” - a declarat Oded Balilty. El a mai adăugat că are propriul său cod moral care presupune „respect pentru oamenii și locurile pe care le fotografiezi. Evenimentele în Israel se repetă mereu, evacuări de coloniști, acte de terorism, funeralii și nu trebuie să uiți niciodată că ai de a face cu viața oamenilor”. (A.B.)

Succese românești și israeliene la Festivalul de Film de la Cannes

La cea de a 60-a aniversare a Festivalului de la Cannes, filmul regizorului Cristian Mungiu, „4 luni, 3 săptămâni și 2 zile”, a câștigat „Palme d'Or”, cel mai important premiu acordat cu prilejul acestui eveniment. Pelicula a mai obținut și Premiul FIPRESCI al Federației Internaționale a Presei Cinematografice și Premiul Educației Naționale. Este primul „Palme d'Or” obținut de un film românesc de lung metraj, după cel câștigat, cu 50 de ani în urmă, de Ion Popescu Gopo pentru filmul de desene animate „Scurtă istorie”. De asemenea, „California Dreamin'”, filmul regretatului regizor Cristian Nemescu, mort anul trecut într-un tragic accident de mașină, a primit cea mai înaltă distincție la categoria „Un certain regard”.

Cineasții israelieni își continuă șirul de succese din acest an. Pelicula „Meduzele”, a scriitorilor Shira Geffen și Etgar Keret, care au fost și regizorii filmului, a obținut „Camera d'Or”, distincție acordată filmului de debut al unor regizori. Subiectul se referă la viața a trei femei din Tel Aviv. Această creație a mai obținut la Cannes alte două premii - cel al SADC, Societatea artiștilor și scriitorilor francezi, și cel al „Tinerilor critici”. Succesul celor doi regizori confirmă impunerea cinematografului israeliene pe ecranele lumii, pe care o îmbogățește cu premii noi. În ianuarie, „Sweet Mud”, regizat de Dror Shaul, a obținut Marele Premiu la Festivalul Sundance din S.U.A. și a câștigat „Ursul de cristal” la secțiunea de copii și tineret a celei de a 57-a ediții a Festivalului de la Berlin. Tot la acest festival, regizorul Joseph Cedar a fost distins cu „Ursul de argint” pentru regie, pentru pelicula „Beaufort”. În sfârșit, „West Bank Story”, al lui Arie Sandel, a câștigat un Premiu Oscar, pentru cel mai bun scurt metraj artistic. (E.G.)

BERNARD KOUCHNER și JEAN DAVID LEVITTE - în fruntea politicii externe franceze

Bernard Kouchner, întemeietorul Organizației „Medici fără frontiere” (Premiul Nobel pentru Pace) și „Medici ai lumii”, a fost numit ministru de Externe în noul guvern francez. Numirea lui a fost o surpriză pentru elita politică franceză și internațională, deoarece era membru al Partidului Socialist, care l-a și exclus, după ce a acceptat această funcție. Personalitate bine cunoscută pe plan internațional, doctorul Kouchner a mai deținut funcții ministeriale și în alte guverne.

Provenit dintr-o familie mixtă - tatăl evreu și mama protestantă -, Bernard Kouchner s-a născut la 1 noiembrie 1939, la Avignon. Și-a început cariera politică fiind membru al Partidului Comunist Francez, care-l exclude în 1966. Ca medic, a lucrat în Biafra, în timpul războiului civil din Nigeria (1968) și experiența de-acolo l-a determinat să înființeze cele două organizații umanitare, destinate să ajute victimele războaielor civile. Între 1988-1992, este numit secretar de stat cu probleme umanitare în cabinetul Michel Rocard; între 1992-1993, este ministru al Sănătății în Cabinetul Pierre Bérégovoy și, din nou, între 1997-1999, în guvernul Lionel Jospin. A fost europarlamentar în perioada 1994-1997. În 1999, după războiul dus de NATO în Iugoslavia, care a pus capăt regimului Miloșevici, secretarul general al O.N.U., Kofi Annan îl numește primul reprezentant special al O.N.U. și șeful administrației interimare a O.N.U. în Kosovo. Timp de 18 luni, a depus eforturi pentru crearea unei noi administrații și a unui nou sistem politic în provincie și pentru refacerea economiei distruse de

trei ani de război. A fost singurul om politic socialist francez care s-a pronunțat în favoarea intervenției americane în Irak. El a arătat că, în principiu, nu susține războaiele, dar, intervenția împotriva unei dictaturi trebuie să fie o prioritate globală. Potrivit analiștilor, poziția sa pro-americană a contribuit la numirea lui ca ministru de Externe, președintele Nicolas Sarkozy dorind să îmbunătățească relațiile cu Statele Unite, destul de reci în timpul președinției lui Jacques Chirac.

În promovarea politicii externe franceze, Kouchner va colabora cu noul Consilier pentru probleme politice și de securitate națională al președintelui, Jean-David Levitte. Provenind dintr-o familie evreiască, Levitte, născut în 1946, este absolvent al Școlii Naționale Franceze de Limbi Orientale. A îndeplinit numeroase misiuni în străinătate, ocupând posturi de ambasador sau de reprezentant al Franței în cadrul O.N.U. Ultima lui misiune a fost de ambasador al Franței în Statele Unite. Numit în perioada în care, din cauza atitudinii Franței în ce privește războiul din Irak, relațiile franco-americane nu au fost dintre cele mai bune, Levitte a reușit totuși să găsească o serie de domenii - Afganistanul, lupta antiteroristă -, în care cele două țări s-au situat pe poziții asemănătoare și și-a câștigat respectul cercurilor politice americane. A fost considerat ca unul dintre cei mai buni ambasadori ai Franței în Statele Unite. L-a consiliat pe Sarkozy în timpul campaniei electorale, care l-a numit apoi în una dintre cele mai importante funcții politice. (E.G.)

WASHINGTON,
1-6 mai 2007

A 101-a Conferință anuală a A.J.C. și a 14-a Conferință Internațională a Liderilor Evrei de Comunități

Între 1-6 mai a.c., s-au derulat, la Washington, cea de-a 101-a Conferință anuală a Comitetului American Evreiesc (A.J.C.) și a 14-a Conferință Internațională a Liderilor Evrei de Comunități. Din partea F.C.E.R., a participat directorul Departamentului Relații, Imagine, Protocol, Eduard Kupferberg, și din partea Uniunii Europene a Studenților Evrei - Andrei Schwartz. Au fost evenimente de anvergură, prin: ● participare (peste 500 de lideri ai comunităților din S.U.A. și din lume) ● dezbateri ● prezentanța unor personalități politice neevreiești din S.U.A. și din diferite state ale lumii. Printre cele mai semnificative teme discutate s-au numărat: ● „Pregătiri pentru o lume nouă” (modificări sociale, economice datorate globalizării) ● „Energia - provocarea globală” (metode de reducere a influenței statelor producătoare de petrol și gaze naturale asupra vieții politice internaționale prin diminuarea dependenței față de

PROBLEMELE VIITORULUI

sursele clasice de energie) ● „Noi curente în domeniul religiei - Islamul și modernitatea” (suportul comunității internaționale față de țări islamice receptive la modernitate și combaterea proliferării fundamentalismului religios) ● „Poporul evreu, azi” (principale tendințe de auto-identificare ale iudaismului contemporan) ● „Viitorul poporului evreu” (dialog despre importanța respectării valorilor tradiționale, educației iudaice, învățării ebraiciei) ● „Viitorul Israelului” (discuție despre puncte sensibile din viața socio-culturală israeliană actuală) ● „Vântul schimbării în Orientul Mijlociu” (metode de prevenire și luptă antiteroristă, colaborarea cu state arabe în

combaterea terorismului) ● „Al doilea război din Liban” (consecințe ale războiului din 2006) ● „Iranul - o provocare strategică” (pericolul nuclear, terorismul subvenționat de Iran, posibilități de dezamorsare a crizei) ● „Cum se poate câștiga războiul ideilor” (puncte comune și divergențe ale civilizației occidentale și ale Islamului; căi de comunicare și compromis) ● „Strategii de combatere a antisemitismului” ● „Revitalizarea vieții evreiești” ● „Noi orizonturi în relațiile Israel-Diaspora” ● „Europa și S.U.A. - să facem față diferențelor” (analiza interfețelor între cele două mentalități și structuri comunitare, ale căror caracteristici au fost, în prealabil, discutate). Serviciile de Oneg Șabat și performanțele Orchestrei de Klezmeri „Mahaie” („Bucurie a sufletului”) au fost de natură să accentueze unitatea în diversitate a poporului evreu. Cele două Conferințe s-au încheiat cu o demonstrație, la New York, pentru susținerea Israelului. (I.D.)